

[Lis Noer Holmberg]

Jeg mener, det er menneskelig destruktion, der bl.a. foregår på Christiania, i hvert fald det salg af hash, der foregår derude og mange andre steder. Hvor er I i debatten om nedbrydningen på grund af hashmisbrug på vore skoler, om vores børn? Ikke en lyd kommer I med. Det er det, jeg efterlyser, og det synes jeg er relevant, da det dog står i den handlingsplan, vi bl.a. drøfter.

Jeg vil gerne sige til hr. Trøjborg, at vores nye linje vil jeg ikke komme ind på nu. Men i relation til nedbrydningen, forureningen blandt borgerne, vil jeg gerne henvise til, at for år tilbage – jeg kan ikke huske, om det var i 1980 – var der et kvindeligt socialdemokratisk folketingsmedlem, der trådte frem og sagde, da forsikringsselskaberne foreslog, at de deltog i kampen for at hjælpe narkomaner til igen at blive mennesker: Hold fingrene væk, det klarer vi! Og hvad er der egentlig sket?

Første næstformand (Henning Rasmussen):

Hr. Leif Hermann har ordet for en kort bemærkning, og så må det nok nærme sig afslutningen af de korte bemærkninger i den anledning.

(Kort bemærkning).

Leif Hermann (SF):

Det skal så være den sidste.

Nu forstod jeg, at det var vores ringe interesse for stofmisbruget. Jamen er det overhovedet ikke gået op for fru Lis Noer Holmberg, at vores måde at bekæmpe stofmisbrug på handler om sociallovgivning, det handler om uddannelse, det handler om boliger, det handler om bedre forhold for familierne? Det har SF fremført talrige gange. At fru Lis Noer Holmberg ikke har hørt det, undrer mig ikke, når hun kan drage den diskussion ind i spørgsmålet om genbrug.

Glønborg (KRF):

Tillad mig at illustrere dagens problem med et par selvoplevelser.

I morges havde jeg et lille affaldsproblem, mens jeg gik på gaden ude på Nørrebro. Jeg havde spist frugt og gik med resterne i hånden. Så opdagede jeg, at jeg lige havde passeret en affaldskurv, trådte et skridt tilbage og kastede mit affald deri. Imod mig på fortovet kom en

dame, og hun sagde med et stort smil: Det var skønt at se. Så var jeg selvfølgelig glad resten af dagen, sådan en lille opmuntring er jo rar at få.

Dette og så et andet forhold vil jeg gerne lige have lov til at trække frem. Denne lille illustration skal nemlig belyse to forhold: For det første, at den nødvendige foranstaltning til den rette affaldshåndtering er til stede. Det havde nogle venlige offentlige myndigheder sørget for. Det andet er, at brugeren får en lille opmuntring. Sådan et smil er opfattet som en klar belønning. Det behøver ikke at være penge alt sammen.

Her tror jeg egentlig, at vi når ind til det helt centrale spørgsmål: Der skal være en opmuntring til at bruge det, og tingene skal være lagt fornuftigt til rette.

Jeg vil gerne i dag takke både Socialdemokratiet, som har taget initiativet til forespørgslen, og ministeren for det udmærkede svar, vi har fået. Jeg føler faktisk det, vi laver i dag, som en udmærket fortsættelse af det arbejde, vi har været i gang med længe.

Jeg har naturligvis – traditionen tro – repeteret Kristeligt Folkepartis miljøprogram, som er nogle år gammelt, og konstateret, at miljøminister Chr. Christensen fik udmøntet programmet på en udmærket måde, og at arbejdet fortsættes i Miljøministeriet på udmærket måde.

Jeg synes, at debatten her i dag vidner om, at der er et stort, bredt flertal, som er indstillet på, at det skal køre videre på en god måde. Nogle ordet er naturligvis samspil mellem alle parter, og det er det, der skal frem.

Vi har været præsenteret for en, synes jeg, dum debat i dag, nemlig spørgsmålet om det nu skal være privat eller offentligt.

Som sædvanlig er det Fremskridtspartiet, der optræder som en hund i et spil kegler i den her sag og fører debatten på konfrontationskurs. Det er ikke det, sagen drejer sig om.

Jeg vil gerne have lov til at illustrere det med en anden lille oplevelse, jeg havde for en del år siden. Det var før, jeg selv blev den lykkelige ejer af en bil.

En gammel bil var kørt forbi min bopæl og havde tabt udstødningsrøret. Jeg syntes, det var noget sjuskeri, at det lå og flød på gaden, så jeg tog det ind og forestillede mig så, at skaldemanden, som vi kaldte ham, ville tage det med, når han kom og tog min affaldspose.